

Тези, които ме познават отблизо, знаят, че съм човек, който обича да открива нови пътища... да привнеса в живота нещо ново. Това някак си идва естествено и произтича от моята същност. В действителност, колкото е по-близо човек до същността си, толкова е по-творческа натура. Днес ви предлагам нещо новаторско не само за България, но и в световен мащаб. Наричам го ПРОЦЕС НА О-ЦЯЛ-ОСТЯВАНЕ. При него, поставяйки човека, който ми се е доверил, в състояние на възприемчивост, го повеждам последователно през всички полета на съзнание, така че като премине през тях, да придобие усещането за пълнота и цялостност. А да си цялостен, означава да си здрав – и духовно, и физически. Това здраве е истинско щастие!

-Опиши ми твоя духовен водач!

-Името му е ОМИР. Облечен в бяло, възрастен, висок, слаб и здрав , има само светлина около него.

1. В света на подсъзнанието

-Жълта светлина, стена на малки кутийки, някои светят по-силно в жълто и те сякаш ме привличат, сама съм, духовният ми водач не е с мен. Цяла стена с малки кутийки като подредени рафтове с кутии за обувки една върху друга, но са много по-малки и излъчват жълта светлина.

-И какво усещане създават у теб?

-Топло ми е, интересно ми е и се дразня, че нищо не виждам освен това.

-Да попитаме твоя духовен водач защо те насочи да видиш това, с какво то е важно за теб?

- Какво е значението на жълтия цвят?- ме пита Омир. Някакви знания, които трябва да отварям, кутийките се приплъзват напред-назад лекичко, но не се отварят.

-Какъв е по-дълбокия смисъл на това, което ти се показва и с какво то е важно за теб към настоящия момент?

-Сама да открия някои неща, които са затворени там. Идеята да получа наготово информация не е добра за мен.

-Духовният ти учител иска ли да насочи вниманието ти към още нещо?

-Да, чрез дълбока медитация да си ги отварям сама.

-Ще ти препоръча ли конкретен начин на медитация?

-Заболя ме и ми се сви сякаш темето, може би това е начинът – отваряйки се откъм коронната чакра. Показва ми как кутийката се отваря напред, не се издърпва цялата, а предната част пада и се отваря като лист, от който можеш да четеш.

-Всъщност това е нещо като банка от знания, която в момента е недостъпна за теб и ти чрез медитация трябва да я направиш достъпна за теб, така ли?

-Така разбрах. Една кутийка стои отворена - тази, с която ми показва как да отварям, има нещо написано, но не го разбирам, не го виждам ясно.

-Има ли нещо от сферата на твоето подсъзнание, което да създава блокаж, което да

се нуждае да бъде изчистено?

- Да, и това е пътят към ясното ми виждане – стегна ме челото, между веждите и нагоре, събра се като малка пъточка.

-Защо се получава този блокаж, каква е първопричината за него?

-Много ме стяга там, болезнено е. Казва ми, че не съм имала достатъчно чист живот. Показва ми картина от минал живот – не е красиво като действие, има ужасно много хора, които седят, но са мръсни, груби, грозни, аз не правя хубави неща като жена. Опитвам се да изляза от там. По- възрастна съм. Омир ми показва, че съм се омърсила с това, което съм правила.

-Как би могла да се пречистиш от това?

-С жълтата светлина, тя влиза в момента в мен, къпе ме, огрява ме, кара ме да дишам дълбоко, затопля ме, разширява съзнанието, освободи ми се напрежението в момента. Много е силна и ми е горещо на очите, и в същото време се виждам приведена и изхабена в миналия си живот. Тази сцена ми се показва , за да се разтопи, разтвори в тази светлина и да изчезне старата жена и това, което съм била. Не искам да остава дори блед оттенък. Почувствах пак напрежение в челото. Сега светлината се разсейва, става по-бледа, жената изсветлява, аз поисках малко по- силна светлина, за да изчезне съвсем, но това предизвиква голямо напрежение. Жената я няма вече, само споменът ще остане.

-Да смятаме ли, че процесът на пречистване е завършил?

-Не, червена светлина спря до главата ми и ме притиска.

-Каква е функцията на червената светлина?

-Не влиза, за да се смеси с жълтата, притиска ме до болка, не мога да разбера защо.

-А как ти въздействаше тази червена светлина и ти как я усещаш?

-Докато ме притискаше, имаше болка, сякаш пречиства и изгаря стари негативни спомени. Това което ме е спирало, неща, които е било много трудно да се върна и да ги разбера. Движи в главата ми , все едно е в тази стая и размества кубчетата. Отпуска ме за малко, за да ми даде въздух и отново започва да работи и да ме стяга. Завива ми се свят. Представи си главата ми, на която отвътре стените са на някакви малки кубчета/кутийчици и в средата е празно и тази светлина върви през тези кубчета/кутийки размърдва ги напред-назад, облива ги, но това е някакъв болезнен натиск. Дават ми почивка. Лявата половина ми е особено болезнена и в лявото око се появи болка.

-А защо точно лявата половина?

-В лявата част на главата работи червената светлина, а в дясната ми се вие свят. Като гореща жар е – черна и червена. Движи се по канала, който свързва лявото око с мозъка, толкова е болезнено. Почивка имам, сякаш ще припадна след малко. Върви по каналите на окото, ухото, носа, които са връзките с мозъка, изгаря нещо. Има доста за пречистване. Основно лявата част се пречиства, такъв е редът.

-От къде идва напластяването на блокирането в лявата ти част?

-От женските ми превъплещения. Била съм твърде много жена и не съм имала баланс между мъжкото и женското. Върнаха ми се картини от предишни животи като жена, различни превъплещения.

-Защо душата ти, твойт духовен водач и господарите на карма са правили такъв избор, че да имаш толкова много женски превъплещения и да се наруши по този начин

балансът?

-Аз съм го искала, не съм харесвала мъжките превъплъщения, защото като жена се учи много повече, много по-красиво е. Една жена може да бъде и мъж и жена, докато мъжът не би могъл да го осъзнае и изпита.

-Може ли да се твърди, че женската форма е по-съвършена?

-Да и по-трудна.

-Защо тогава обикновено духовните водачи на физическо поле са мъже?

-Те не са мъже, в такава форма са представени, за да им е по-лесно да бъдат възприети, по-лесно достигат до другите хора и по-лесно се изразяват. По-лесно изказват това, което са събирали и натрупвали в животите си. Много по-лесно се възприема от хората, когато се каже от мъж, тъй като нагласата е да възприемат мъжете като водачи, т.е. те отговарят на предварителна нагласа. От червената светлина ме връща в жълтата стая, за да успокоим червената светлина и процесът приключва.

2. Несъзнаваното

-Разкрива се: Тъмна галактика, в края на висока и повесена над бездна скала като мост, отсечен в единия край, се намира диамантен град с форма на издължено яйце. Градът не е на скалата, а във въздуха. На нейния хоризонт. В основата си има розово, лилаво, а нагоре изсветлява и стига до искрящо бяло на върха. Аз се придвижвам по скалата, която е много черна, тъмно е и единствената светлинка идва от диамантения град. Стигам до града и е много красив, не е гладък, цялата му повърхност е покрита с плътно подредени едно до друго, леко обърнати навън като листа от цвета на лале. Много е красиво, първо го разглеждам. По-скоро стените му приличат на цвета на неразцъфнало лале, плосък в основите и издължен на върха. Името на града е ОМИА, АМИА не го разбирам. Няма врата, която да е ясно обособена, просто минавам

през тази стена. Вътре няма сгради, а само тази силна розова светлина на пода, стои като равна и не се излъчва нагоре, а озарява всичко. Това всъщност е платформа, стъпвам на нея и тя тръгва надолу, а на мен ми се стяга пак главата. Много рязко се смени налягането. Отвежда ме сред непрогледна тъмнина.

-Защо си там?

-Има две жълти светлини, сякаш са две очи, които гледат. Проверяват колко дълго ще издържи сърцето ми, притиска ме ужасно. Подлагат ме на някаква проверка в тази тъмнина. Вече не е тъмно, изсветлява, но светлото е толкова силно и притискащо пък то, че... Има и сиво. Има и крайности. Показват ми крайностите – от най- черното до най-бялото. Няма да отида в най-бялото. О, ... показват ми го най-бялото. Вече съм там. Много беше трудно да се влезе в него, изгарям, много е горещо, пипни ме, за да разбереш. Много е горещо!

-Откъде идва това усещане за горещина?

-Ами то ме всмука, изтегли ме , като някакъв полет в белота, чистота, светлина, нещо съвсем различно. Аз самата съм прозрачна и не съм съвсем аз, като такава, каквато се познавам. Различна съм – усещането за материя го няма, разсеяно е всичко, не е като холограма, няма плътност. Сега вече е по-спокойно, мога да почивам така и мога да се задържа, колкото дълго искам в него. Нямам основа, на която да стъпя , буквално е като някакво реене. Много, много напред мога да стигна. Мога да продължа, но трябва да си почина първо. Не съм сама, има още двама като мен. Същата форма, тъй като аз не се виждам с тялото си такова, каквото е в момента, изключително като някаква белота. Да, имам ръце и крака, но те не са обособени като крайници така, както сме свикнали, нито пък главата ми е главата ми, не мога да кажа виждам еди кой си, защото нямаме лица.

-Имаш ли усещане за полове?

-Съзнанието ми е обособено като съзнание за жена, но не мисля, че там има такова нещо.

-Каква е връзката ти с тези две същества?

-Това е като разтрояване на личността ми. Не съм сигурна, че съм аз. Те бяха там и ме чакаха, не идват към мен и аз отивам към тях. С едното се прилепихме/сляхме се, с това, което беше вдясно от мен, когато аз съм срещу тях. Доближихме се плътно, то се сля с мен и станахме едно. С лявото ще стане същото, но по-бавно, то се съпротивлява?

-Защо се случва това?

-За постигане на интегритет, дори вече слети, лявото, което толкова лекувахме, се съпротивлява, движи се, раздува ме, бунтува се. Намества се трудно. Толкова лесно беше с дясната. Не знам как ще го успокоя това! Духовният водач казва, че постепенно ще се укроти лявата част.

-Как се чувстваш, когато се съедини с тези твои аспекти?

-С десния стана много хармонично, дори не съм сигурна, че имах нужда от лявото. Лявото е като едно безкрайно движение вътре в мен, бунтува се, бълбука, сякаш ще прелива от мен и за това ми трябва медитация – връзката с източника, за да хармонизирам левия аспект, с този проход и тази светлина. Засега съм приключила тук. Аз се връщам надолу.

3. Колективно несъзнавано

-Виждам изглеждащи като мен, така както съм аз сега събрана с тези мои същности, да ги нарека събратя. Няма разделение, няма мъж, няма жена, но повечето са в лявата половина тъмно сиви, а дясната им е светла и мястото е такова особено – мрачно, сумрачно подземие, светлина има само в дясната част и то високо горе. С гръб са към мен, отивам пред тях, те са наредени в редици. Аз съм светла цялата. Или те ще станат светли като мен или аз ще потъмнея като тях. Идват още светлички като мен. Не знам

как точно ще ги осветля – само гледайки ги или излъчвам нещо, но сама няма да мога да се справя и затова идват и други . Образът на светлите е като моя. На най-близкия до мен отгоре на главата му свети много силно - нещо издадено нагоре като жабешка коронка. Казват ми: „Не се страхувай, не си сама!“ Аз не се страхувам! Този до мен е много силен! Това си ти.

-Под какво име съм познат в този свят?

-Името ти е Аарон, с две а-та.

-Така, и какво правим там в колективното несъзнавано? Каква е нашата роля,задача?

-Толкова много хора, не са и точно хора, души, които трябва да осветлиш изцяло, да ги управляваш в правилната посока. А това всъщност не е толкова лесно! Малко се напрегнах като разбрах, че си ти. Аз също ти се подчинявам.

-Откъде идва трудността хората или душите да бъдат насочени в правилната посока?

-Причината е в плътността на тази сива половина и много трудно се избутва. Показва ми колко е болезнено за тях, как се гърчат в опитите да освободят и тази половина. А това, което е издадено над главата ти и свети, то всъщност активизира светлата част в тялото им и предизвиква техните гърчове в опита да избута. А аз всъщност трябва да определя силата и да те спирам, защото ти не можеш сам да осъзнаеш колко им е трудно и колко е болезнено за тях. Не си жесток, ти нямаш чувства, то е нещо като машина, която се включва, нямаш никаква скала за усещане на болката на тези хора-души.

-Как изглежда от това ниво, защо сме се срещнали с теб?

-Специално за тях, ти не би могъл да работиш без мен, защото ще ги изгориш. Не можеш

да си спреш енергията. Аз ти давам знаците кога да спреш, за да могат те да я обработят и след това да можеш отново да продължиш. Аз съм нещо като реле – ключето, което включва и изключва. Много ме стяга гърлото в момента.

-То пък защо ти стяга?

-Ами не си много доволен, че съм ти релето, защото това е като ограничение за теб. Нямах избор, трябва да ме приемеш. И да знаеш, че и на мен ми е много трудно с теб.

-Защо? Откъде идва пък твоята трудност?

-Защото силата ти е много голяма и аз трябва да се преборя да я спра и в същото време мога да усещам болката на другите души, докато ти – не. Ти просто виждаш движенията им, но не можеш да отразиш усещанията, не можеш да ги усетиш, не те докосват. По-скоро те балансирам да си свършиш работата.

-Не е лесна задача и за теб?

-Никак. Има още нещо на това ниво, което е свързано с гърлената чакра – трябва да изговоря, да изхвърля всичко, което усещам.

-Къде, какво, пред кого?

-Няма значение пред кого, просто трябва да излезе от мен. Усещане са издуване на гърлото, все едно нещо живо се опитва да излезе. Винаги, когато приключвахме досега, идваше една нова много бледо жълта светлина, успокоява и се получава като смяна на филм.

4. Космическо несъзнавано

-Най-дълбинната сфера.

-И като такова е в много тъмни цветове. Пак е тъмно черно, отгоре е тясно, с много силно розово и много силно лилаво. Не са светли, не са и много тъмни - за да ги стигнеш, трябва да минеш през черното. Ако се носех в другия проход от светлина с главата напред и корема надолу, все едно летя, то сега съм обратно, сякаш плувам по гръб с краката напред. Сега се обръщам и продължавам отново по гръб, но с главата напред. Продължително е. А то всъщност е въртене някакво. Сега разбирам защо се придвижвам така - това е спирала, която е била много широка в горния край, откъдето тръгвам, че дори да не осъзнавам какво е това въртене. Надолу се стеснява, стените са на светли и тъмни (черни и сиви) ивици, сякаш начертано откъде да мина, като улеи, напомня фуния. Много дълго се слиза. Не разбирам защо слизам надолу, след като трябва да се кача горе! На дъното има една черна точка - когато я достигам, тя ме изстрелва в розово-лилавото, което е най-отгоре и сега съм там.

-И какво виждаш там? Какво е усещането?

-Има много светлини като звездички. Нищо. Няма мисъл. Няма усещане. Няма чувство. Няма емоция. И аз съм звездичка. Има движение, не са статични, но са души-звездички, виждаш го, когато ги приближиш. Имат сияние, излизащо от тях. Приличат на Халеевата комета и медузите. Това сияние се носи отзад. Цвета им е един и същ – жълти, прозрачни звездички. Еднакви сме.

-Това ли е светът на човешките души - космическото несъзнавано?

-Казва „не”.

-А защо ги виждаш там тези човешки души под формата на звездички?

-Защото ме посрещат. Ние сме в розовото, което е като предверие.

-Кое е ценното за теб от това пребиваване?

-Имам много силен натиск отново върху коронната чакра. Идва от звездичките-души и цялата розова част и смисълът е , че те работят по тази чакра. Целта им е да я почистят. Виждал ли си как се почиства плоча от старите винилови, грамофонни плочи? С много звездички по нея, които я чистят. Усеща се като силен натиск и отзад на гърба под дясната плешката има една точка, която усетих много болезнено. Изсветля и се сменя сцената.

5. Квантов скок от космическото несъзнавано към надсъзнателното

-Това е абсурдно! Не зная какво трябва да бъде! Изтръпна ми лявата горна челюст. Във всеки един зъб в тази част има някакво същество. Изглежда като елф - бели, с островърхи бели шапчици. Шапката е твърд бял конус, на върха със златна звездичка. Размерът на елфчетата е такъв, че се събират в зъбче. Не само аз, но и другите хора имат такива неща някъде в себе си, които могат да ни помагат, ако пожелаем ние хората. Изпращат ги, за да помагат и да знаем, че не сме сами, т.е. аз не съм само аз - в мен живеят и тези същества, освен другите ми същности. В момента усещам много силна горещина, която залива тялото ми.

-Защо са в зъбите?

-Сега виждам стаята с кутиите... Там в зъбите се подреждат като информация, като знание, елфче-знание, влиза, прибира се, викам го - излиза. Важно е физическото състояние на зъбите, в смисъл, че коренът на зъба трябва да бъде жив.

-Зъбите и съответно елфчетата, които отговарят за тези зъби, свързани ли са по някакъв начин с добродетелите на човека?

-Те не отразяват единствено добродетели и емоции от този живот, който живеем в момента, а и минали животи.

6. Свръхсъзнание

-Тъмнина, все едно гледам през телескоп, така тръбно е ограничено виждането ми. Лявата половина е бяло, а в дясната е сякаш Слънцето, но я няма тази силна ярка светлина, която изгаря и аз мога да го гледам. Възприемам го, не ослепявам, не ме дразни, а не спирам да го гледам. Това всъщност идва да покаже, че има още едно Слънце в ядрото на Земята. Две Слънца, които дават живота и поддържат живота. Слънцето в ядрото е като резервен план. Аз се заземявам почти по един и същи начин като спускам, колкото е възможно по-дебела нишка, обикновено като много дебело въже от 1-ва чакра към ядрото на Земята. Когато пристигна, винаги ме посреща едно същество, което поема и вкоренява в тази кухня. Като усещане е много приятелски настроено към мен, със землист цвят, без лице. Сега обаче виждам светлината на Слънцето, че идва през някакъв вертикален процеп в стена на кухнята, където се заземявам. В момента се извърши процес на заземяване.

-Искаш да кажеш, че заземяването се извършва на свръхсъзнателно ниво?

-Да, защото съм между двете слънца - това, което мога да го гледам и го виждам горе високо и другото през процеп, тъй като е много силно и аз съм като на върха на едно V и виждам и в двете посоки. Избледнява само половината със слънцето в ядрото. Сега разбирам защо ми е било необходимо заземяването - слънцето горе се оживи и аз поемам от неговата светлина, черпя енергия от него. Промени му се светлината в момента, оживи се. Вече не прилича на рисунка - мъртво, а е с пулсации. Пълният се със светлина освободените вътре в мен кърчат. Хубаво е, усеща се като блаженство и искам от теб да запазиш тишина, за да му се насладя. Усещам все едно плувам в нещо и все едно съм отделена от леглото като върху въздушна възглавница, много тъничка. Тук-таме по мен нещо се намества по многобройните чакри. Всички чакри се въртят, много е цветно. Но първо ми казаха, че много егоистично съм постъпила, като съм ти казала, че ми пречиш, като говориш, но пък имам право да си го изживея. На това свръхсъзнателно ниво човек се среща с блаженството и става това хармонизиране на чакрите. Светлината за приключване се появява, но чакрите не спират да се въртят отзад, отпред - голяма въртележка. Светлината ги облива. Разбирам от това, което ми се случи в момента, че по този начин трябва да си хармонизирам чакрите, чрез медитация.

7. Колективно свръхсъзнание

-Жълтата светлина не спира да се изсипва и знам къде е блокажа на гръбнака ми. Много ме боли.

-Защо там е образуван блокаж?

-Показва ми нещо като утроба и много ме боли гръбнака. Преля се от блокажа, тръгна встрани към утробата ми. Чувствам как там всичко гори в областта на гръбнака.

8. Космическо свръхсъзнание

-Тази утроба, всъщност е символ на космическото свръхсъзнание. Толкова е черно, че нищо не виждам в него. Много ме боли гръбнака на това място. Космическа утроба - от нея възниква всичко съществуващо, тя съдържа всичко. Не разбирам връзката на болката, която изпитвам в момента, с тази космическа утроба. Все едно се е закачила на това място за мен като болезнена закостенялост. Трябва да се разреже, но аз не мога сама. Някаква много ярка светлина го прави това разсичане. И веднага се появи светлината за приключване. Придвижвам се към своя вътрешен център, към моя сърдечен кристал и се установявам в него.

-Виждаш ли го?

-Да, но продължавам да изпитвам много силна болка все още отзад в гръбнака.

Сърдечният кристал е много голям, сякаш с моя размер, и се сливам с него. Огромен е. Аз съм в него. Много плътен, искряща светлина от вътре навън. Много сложно е фасетиран,(на много на брой ромбове, които са с много малка големина,

колкото нокът. Формата на кристала е на правоъгълен паралелепипед, който в двата си тесни края продължава с трапец, но върховете са заоблени от фасетирането. Също така са заоблени и страните на паралелепипеда.) Светлината вътре в него се движи към двете тесни посоки, наподобява два триъгълника, които си срещат първо върховете и след това основите, продължават нагоре и се разпръсква светлината. Пълна божественост. Аз съм Той. Той е Аз. Няма такова нещо (пълно единение и мир)! Светлината е бяла, съвсем тънка ивица розово-лилаво в краищата – като върха на пламък. Светлина. Кристалът е прозрачен и всичко в него се вижда. (Фасетите дават много отблясъци)